

IRENE ADLER

SHERLOCK LUPIN I JO

DOBLE FINAL

LONDRES

NOVA YORK

Estrella Polar

Irene Adler

Doble final

Estrella Polar

Tots els noms, personatges i detalls relacionats amb aquest llibre, copyright d'Atlantyc Dreamfarm s.r.l., són propietat exclusiva d'Atlantyc S.p.A., tant en versió original com en les seves traduccions. Tots els drets reservats.

Una història d'Alessandro Gatti i Lucia Vaccarino
Extreta de la correspondència d'Irene Adler

Projecte de Pierdomenico Baccalario
Projecte gràfic: Iacopo Bruno
Col·laboració gràfica: Benedetta Galante

Títol original: *Doppio finale*

© 2016 Atlantyc Dreamfarm s.r.l., Itàlia

© de la traducció: 2018, Maria Dolors Ventós

© de les característiques d'aquesta edició: 2018, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

International rights ©Atlantyc S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milà, Itàlia
foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

Primera edició: octubre del 2018

ISBN: 978-84-9137-634-7

Dipòsit legal: B. 20.207-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

UNA VIDA NOVA

Els records són una cosa ben estranya. De vegades s'empaiten i s'encadenen, com els carrers en una passejada sense rumb, en què, al final, descobreixes que de bon començament t'has dirigit a un lloc que t'estimes. Si miro enrere, ara que tinc la certesa d'haver viscut més dies dels que podré veure en el futur, m'adono d'una veritat clara i diàfana.

Al llarg de la vida no he estimat gaires persones, però sí molts llocs.

Estimar els llocs no és fàcil. Sobretot perquè, sovint, això implica haver abandonat els llocs on hem estat abans, i haver permès que ens destrossessin el cor. Però un lloc nou sempre és un misteri per descobrir, un mapa d'oportunitats per explorar, un univers efervescent de vida i d'històries. Moltes persones travessen els mateixos espais dia rere dia o, al contrari, viatgen per tot el món, però ho fan sempre amb el cap cot, sense veure res, sense mirar al seu voltant, sense deixar-se influir ni contaminar. Sense viure de debò. Jo no. Puc afirmar que he viscut molt, i he deixat la meua ombra, el meu toc personal, la meua empremta on sigui que hagi anat. Si hi ha una cosa de què em puc enorgullir és d'haver intentat sempre deixar-hi un senyal, d'implicar-me en tot. Encara que això no sempre hagi estat positiu per a les persones que la vida ha posat al meu camí.

Perquè amb les persones encara és més difícil, i, com us he dit abans, no n'he estimat gaires. N'hi ha molt poques que puguin afirmar que m'han conegut de debò i,

de vegades, el senyal que els he deixat s'assembla més a una marca o una cicatriu. Les més importants, les que em van permetre convertir-me en qui sóc, ja les coneixeu, ara que el meu pas per aquest món ja és una llegenda. Però tornar a escriure el seu nom en un full, després de tot el que va succeir entre nosaltres, em fa venir esgarifances. En Sherlock Holmes i l'Arseni Lupin. Més d'un diria que el destí els va posar en el meu camí.

Però jo no crec en el destí.

La veritat és que sempre hi ha una elecció, per dolorosa, difícil, boja o desesperada que sigui. Podem tallar les arrels, llençar els noms al mar, canviar el futur. Només cal voler-ho, i preparar-nos per afrontar les conseqüències.

Ho sé prou bé, creieu-me. Vaig néixer princesa i vaig créixer rebel. He tingut tres noms i una infinitat d'identitats falses que vaig crear en un tancar i obrir d'ulls. Vaig traïr els meus amics Sherlock i Arseni, els vaig abandonar a la seva sort, sabent que, d'alguna manera, també se'n sortirien sense mi. He viscut entre dos continents i m'ha guiat sempre una sola brúixola, la meva estrella polar personal: el desig de llibertat.

Les meves paraules podrien semblar elucubracions inconnexes d'una vella excèntrica amb ganes de fer una passejada pel passat, però la veritat és que aquests diaris són l'únic vestigi de qui sóc de debò.

Maria.

Irene.

Agnès.

I ara en coneixereu l'última.

«Agnès! Agnès!», exclamava sovint la senyora O'Malley, la minyona nova. I no sempre em girava de seguida, sobretot durant els primers temps a Nova York.

És comprensible, perquè encara em costava reconèixer-me en aquell so tan breu. L'havia triat jo, a diferència de Maria, el nom que m'havia donat la mare, i d'Irene, la identitat sota la qual vaig créixer amb el matrimoni Adler. El primer que vam fer la Sofia i jo, després d'escapar-nos amb mil subterfugis del complot polític que pretenia que jo, la filla secreta del príncep Fèlix von Hartzenberg, ocupés el tron de Bohèmia, va ser canviar

de nom. Al pont de l'*Atlàntic*, el vaixell que ens portava a la nostra vida nova a Amèrica, una mica rient i una mica plorant, vam decidir convertir-nos en Agnès i Pauline Givencourt. Gràcies a la valuosíssima ajuda d'en Leopold Adler, el meu adorat pare adoptiu, vam entrar en possessió del conspicu patrimoni que havien posat a la nostra disposició els rebels lleials a la nissaga dels Von Hartzenberg. És clar que no va ser gaire honest disposar dels seus diners per engegar en orris el seu pla, però, al capdavall, em volien empresonar en un paper que no desitjava gens ni mica. Si haguessin tingut el detall d'aturar-se un instant i preguntar el meu parer en comptes de tractar-me com un titella vestit de princesa, s'haurien estalviat una colla de maldecaps. En Leopold, que al contrari d'ells sempre havia tingut molt present la meva opinió i havia vetllat per la meva felicitat, va fer per manera que un servicial banquer nord-americà ens permetés accedir a aquell petit tresor. No era ben bé principesc, però n'hi havia prou per viure folgadamente, sense luxes, però amb totes les comoditats. A la nostra simpàtica casa del número 14 de Gramercy Park, la

mare i jo teníem un carruatge i una minyona a temps complet, l'esmentada senyora O'Malley. A causa de les meves peripècies, sobretot l'últim any, havia negligit una mica la meva educació, però a Nova York, la Sofia —potser l'hauria d'anomenar Pauline— em va trobar un preceptor excel·lent. I també vaig reprendre les classes de cant, amb una gran alegria i molt de profit.

La ciutat de Nova York em va agradar de seguida, tan viva i intricada, plena de fascinació, perills i grans oportunitats.

—La Terra Promesa! Ja l'hi dic jo, senyoreta! No com aquell cau malèfic d'on han vingut vostès! Malèfic! —exclamava sovint la senyora O'Malley, senyant-se.

Era una irlandesa orgullosa i simpàtica, amb els cabells clars i una mica ressecs, i l'expressió cànvida. Més que parlar, la senyora O'Malley exclamava, declamava, baladrejava i vociferava. Odiava a mort els anglesos i Anglaterra, i de seguida va identificar el meu accent com el de l'enemic. Tot i així, com que érem allà en qualitat d'exiliades que havien fugit d'una situació que havíem descrit en termes molt vagues, però que era evident que

ens afeixugava el cor, ens havíem caigut bé d'entrada. És clar que la senyora O'Malley no s'assemblava gens a les minyones a què jo estava acostumada, però les seves maneres expeditives em portaven una ventada fresca típica del Nou Món. Ja m'estava enamorant d'aquella ciutat, amb el seu atreviment, els teatres d'Union Square i les comèdies musicals, aquelles esbojarrades representacions tan diferents de la meva estimada òpera.

—Encara és aquí, romancejant?! Ja li he enllustrat les sabates. I el carruatge... el carruatge fa tanta estona que l'espera que el cavall s'ha adormit dret. Dret, eh?! De debò! Vinga, afanyi's! —va cridar la senyora O'Malley, aquell dia que recordo tan bé com si hagués estat ahir, quan va aparèixer al llindar de la porta del meu dormitori amb la còfia de gairell i les meves botines a la mà, immaculades i lluent.

Jo estava acabant de cordar-me el vestit, i encara que em moria de ganes de sortir, em vaig adonar que la tremolor nerviosa de les meves mans havia retardat els preparatius.

—Ja vinc, ja vinc! —vaig respondre, recuperant el

somriure, i li vaig agafar les botines. Amb ella sempre ho acabava repetint tot dues vegades.

—I la música, què, eh?! —em va dir brandant amb agressivitat un feix de les meves estimades partitures, que, incautament, havia deixat escampades damunt de l'escriptori.

—Avui no les necessito —vaig respondre amb una rialleta de conspiradora—. Tinc una cita diferent, avui...

Li vaig fer l'ullet, i la senyora O'Malley es va tornar a senyar.

—Per l'amor de Déu, senyoreta, espero que no sigui la mena de cita que m'imagino! —va replicar, al·ludint a una possible trobada romàntica, cosa que, segons ella, era extremament inadequada abans dels disset anys com a mínim.

Evidentment, ho havia dit per burxar-la, i no es tractava d'aquella mena de cita ni de bon tros. Però admeto que en aquell moment no hi havia res que em fes bategar més el cor que allò que estava a punt de fer. Em vaig acomiadar de la mare, que m'esperava a baix, amb un petó a la galta i un gest tranquil·litzador mut, i vaig sortir.